

Diminețile unui anotimp

Lorena.craia

Ropot de umbre renaște-ntr-o viață,
Cu mine, cu tine, cu noi amândoi,
Iar cu lumina, ce tulbur ne-agață,
N-aș mai aprinde făclia-napoi...

O toamnă pierdută-ntre noi, - amintiri,
Pe drumuri lacustre, cât plouă! - mai plouă?
Din buze iveam pe trupuri clădiri,
Din ploile noastre, odată, o rouă...

Sub chiciura deasă, persană, în ghem,
Ne încălzeam cu focuri din paie,
Ninsorile toate știau că te chem,
Strângându-se-n fulgi, în ger, în văpaie...

O toamnă și-o iarnă cărau primăvara,
Pe brațe-nflorite-n danteli de cireș,
Iar noi dezmoșteam din umeri povara,
Punându-i iubirii călcâiul pe preș.

Și totuși sunt liniști ca punți între noi;
Ropot de umbre renaște-ntr-o vară...
N-aș mai aprinde făclia-napoi,
Dar, înspre zori, zăbovesc într-o gară...

27 mai 2016, Constanța